

Motion till riksdagen

1988/89:T921

av Lars Werner m.fl. (vpk)

Handikapptillgänglig kollektivtrafik

År 1979 antogs en lag om handikappanpassad kollektivtrafik. Den säger att den som har tillsyn över kollektivtrafiken och den som utövar sådan trafik skall se till att den anpassas med hänsyn till handikappade. Anpassningen skulle i princip vara genomförd under en tioårsperiod. Transportrådet fick i uppdrag att följa anpassningen och utfärda bestämmelser.

När lagen antogs intog vpk en kritisk hållning. Vi ansåg att den innehöll alltför mycket av önsketänkande. Vi förutsatte att om lagen skulle förverkligas inom den utsatta perioden var det nödvändigt att dels ge den ett mer precist innehåll och dels ställa vissa statliga medel till förfogande för förändringsprocessen.

Vi är i år inne på det sista av de tio åren och kan med besvikelse konstatera att lagen blivit ett fiasko. Anpassningen har gått mycket långsamt och fortfarande saknar stora grupper av handikappade reella möjligheter att utnyttja kollektiva färdmedel.

Det tog lång tid för transportrådet att ens komma igång med att utfärda bestämmelser. Så lång tid att handikapprörelsens representanter i det samrådsorgan som bildades för uppgiften, inte längre ansåg sig kunna fortsätta samarbetet utan avgick. Idag finns bestämmelser om viss inredning i t ex tågvagnar och bussar, men inga om hur man som svårt rörelsehindrad ska kunna ta sig upp i och ner från dessa färdmedel. Det innebär att många fortfarande utestängs från bussar och tåg.

I transportrådets anvisningar ställs krav som innebär förbättringar för synskadade, allergiker och lätt rörelsehindrade. Det är givetvis positivt men långt ifrån tillräckligt. Regeringen måste ta ansvaret för att kollektivtrafiken verkligen blir handikappanpassad.

Om människor med handikapp ska kunna använda sig av kollektiva färdmedel är det inte tillräckligt att bara dessa görs tillgängliga. Man måste kunna ta sig in och ut från stationsbyggnader, köpa biljetter och utnyttja all annan service i anslutning till trafiken. Alla måste kunna ta del av information om trafiken. Det räcker inte med att man gör satsningar på Stockholms central och liknande stora stationer. Man måste bygga om eller bygga nytt överallt där hållplatser och stationsbyggnader inte kan utnyttjas av alla.

I samband med 1988 års trafikpolitiska beslut anvisades 50 miljoner kronor för anpassningsåtgärder utöver vad som anges i utfärdade bestämmelser. Det skulle ha varit intressant att i budgetpropositionen ha fått en redovisning av hur detta anslag mottagits av trafikanordnarna. Men eftersom regeringen

inte antyder något om att man avser att gå till mer handfasta åtgärder när det gäller anpassningsfrågorna, får man ändå anta att anslaget väckt ett visst positivt gensvar. Om så är fallet bör emellertid pengarna snart vara slut. Sett i relation till problemens omfattning måste anslaget betraktas som ganska blygsamt. Riksdagen bör därför hemställa hos regeringen om att, när de anvisade pengarna tryter, bör man återkomma till riksdagen med förslag om en förnyad satsning efter samma principer.

Mot. 1988/89
T921

Hemställen

Under hänvisning till det anförda hemställs

att riksdagen som sin mening ger regeringen tillkänna att förslag om ytterligare medel för handikappanpassning av kollektiv trafik, utöver vad som anges i givna bestämmelser, bör föreläggas riksdagen i enlighet med vad som anförs i motionen.

Stockholm den 25 januari 1979

Lars Werner (vpk)

Bertil Måbrink (vpk)

Lars-Ove Hagberg (vpk)

Margó Ingvardsson (vpk)

Rolf L Nilson (vpk)

Berith Eriksson (vpk)

Bo Hammar (vpk)

Hans Petersson (vpk)